

OVERWEGING BIJ HET FEEST VAN DE OPENBARING VAN DE HEER

Zijn wij de wijzen soms - in 2020- ?

't Is weer voorbij die mooie kerst. Ingehaald door het nieuwe jaar en de tijd die niet stil wil staan. De wijzen zijn reeds gekomen en alweer naar huis gekeerd. Langs een andere weg. De kerstboom is uitgekleeft en langs de gekende weg naar het containerpark of de zolder gebracht. De slingers zijn opgerold, de ballen van de takken gehaald. De lichtjes zijn gedoofd, de kaarsjes gesmolten. De kerststal is dichtgevouwen, de beelden ingepakt en geherbergd in het berghok. Op pensioen in het pension van de seizoensgebonden snuisterijen.

We kijken nog even om. Waar stonden wij met Kerstmis? Zaten wij in de gloed van de warme herberg en keken wij door het raam naar de verre stal in het halfduister. De stal weggeborgen in de slierten van mist en nevel? Of weggedeed in de wolken van ons hoofd, beneveld door feesten, romantiek en vrede van één dag? Of zijn wij op tocht gegaan? Op zoek? Sterren tegemoet? Zijn wij de wijzen soms?

Drie wijzen waren het. Koningen noemen we ze liever. Want koningen staan hoger dan wijzen. Soms voelen wij ons ook belangrijker dan wijzen die de weg wijzen, belangrijker dan mensen die de waarheid zoeken.

Koningen komen van ver. Ook ons leven trekt een verre tocht in de bocht van de jaren. Ver van stal of kribbe, ver van het begin.

Koningen hadden een rijk. Binnen de stippellijnen op de wereldkaart waren zij meester. Daarbuiten heersten andere koningen. Ook ons bestaan heeft zijn besloten grenzen die niemand zonder onze toestemming mag overschrijden.

Met Kerstmis traden we misschien heel even uit de benepen cirkel van onszelf om op tocht te gaan. Aarzelend en schriël. Om op tocht te gaan naar meer dan naar onszelf alleen. Aangetrokken door een ster.

Aangezogen door een ster, een lichtend teken aan de hemel dat ons oog en ons hart binnenviel: er gebeurt iets ongewoons. De ster staat stil, houdt even halt in het leven. De ster staat stil en houdt halt bij het gewoonste dat er is: een mensenkind, een koninklijk geschenk.

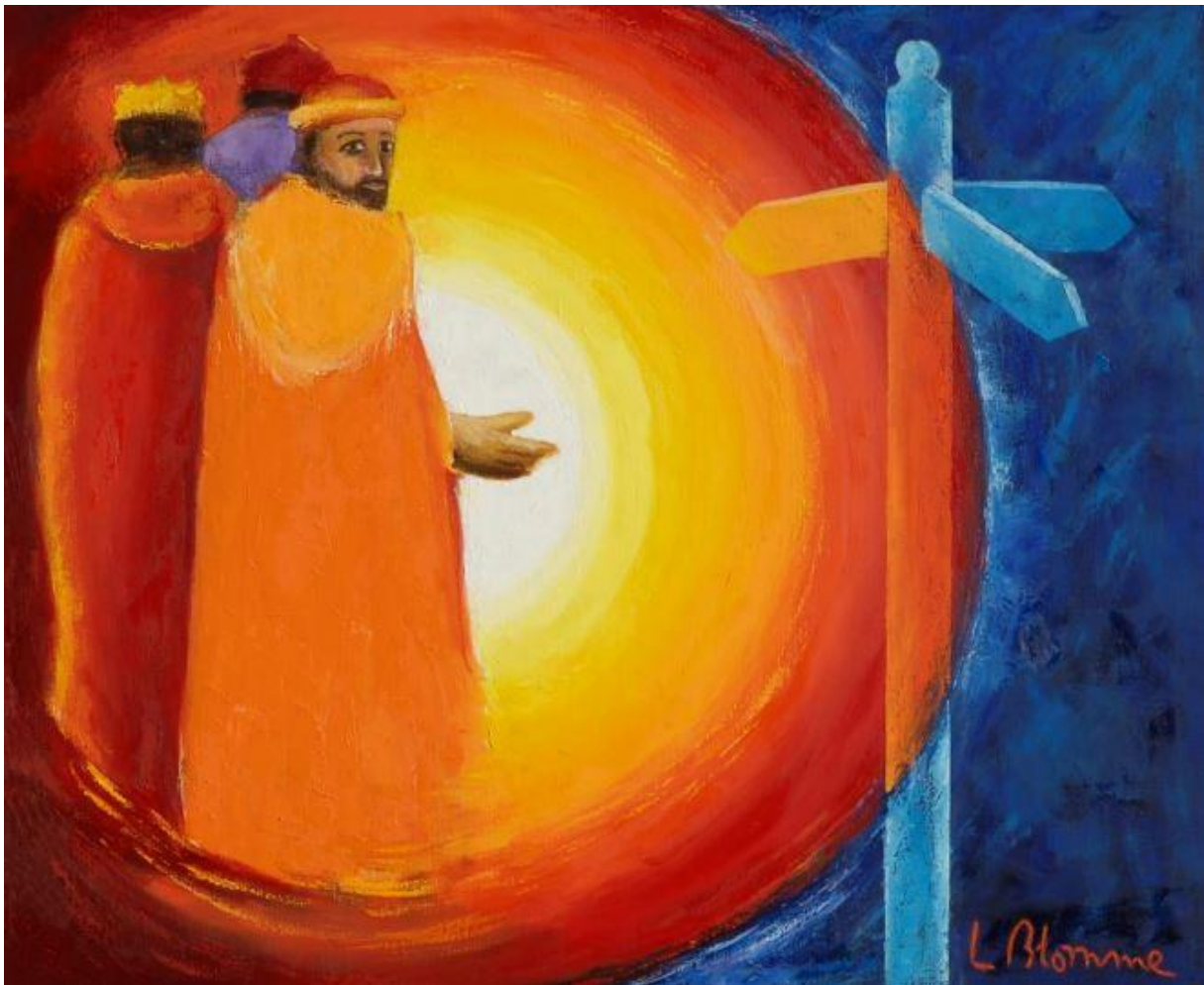
Met Kerstmis werden we misschien heel even wijs. We keken op naar een ster. Neen, geen ster met een gouden microfoon. Geen ster in een televisiedecor en een glimmend pak. De ster die stilstaat bij het onmondig kind. De ster die licht werpt op een stal en een boreling in luiers.

De wijzen knielden en gaven hun geschenken. Vreemde geschenken waren het, waar een pasgeboren kind niets kan mee aanvangen en waarvan het

bezit de ouders in verlegenheid kan brengen: hebben ze die ergens gestolen uit bankkluisen, tempels en rijkeluishuizen: goud, wierook en mirre?

Zijn wij de wijzen soms? Hebben wij dan onze gaven mee? Het goud, gesmolten uit onze liefde. De wierook, de korrels van onze hoop. De mirre, de balsem van ons geloof. Zijn wij de wijzen soms die straks ook anderen wegen wijzen, als ook zij eens naar een andere dan de gekende weg vragen? Wijzen wij dan andere wegen dan de platgetreden paden?

Mark Van de Voorde

Lucas Blomme – driekoningen – schilderij van januari 2020